

Phần 1

Chương 1

Trước khi vào sân bay, điện thoại di động Nghệ Giản để trong túi áo khoác sát đùi rung lên liên tục.

Có lẽ Trình Hồng bị chọc giận sắp phát điên.

Nghê Giản nghĩ vậy, lấy điện thoại ra, chờ nó không còn rung nữa, nhanh chóng nhấn nút tắt ném vào trong túi xách. Hàng chục tin nhắn chưa đọc trong hộp thư hoàn toàn bị bỏ qua.

Hơn bốn giờ chiều, bay đến Bắc Kinh.

Ngủ gần mười tiếng, đầu óc Nghệ Giản quay cuồng. Từ nhà ga T1 đến nhà ga T2, nửa giờ sau ngồi máy bay bay đến thành phố C. Ai ngờ không lâu lắm, phi hành đoàn thông báo trục trặc kỹ thuật, máy bay phải quay lại sân bay để tiến hành kiểm tra. Nghệ Giản hỏi người bên cạnh mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Lăn qua lộn lại chậm hai tiếng, chuyến bay bị hủy bỏ, Nghệ Giản được sắp xếp bay chuyến 8:30.

Lúc đến sân bay Vân Lâm của thành phố C, đã là mười một giờ đêm. Bên ngoài trời đang mưa, gió hơi lớn. Trong trí nhớ của Nghệ Giản, tháng năm thời tiết phía nam lẽ ra phải ấm áp, nhưng lúc này cô đang rùng mình vì lạnh.

Cô kéo khuy áo lên, một tay kéo chiếc va li nhỏ, một tay cầm chiếc túi xách màu trắng gạo, chạy chậm một mạch xuống dưới cầu vượt.

Một lúc sau, trên mặt đầy nước mưa, áo khoác ướt một nửa, chỉ có chiếc túi ôm chặt trong lòng là may mắn thoát nạn.

Nghê Giản khoác chiếc túi nhỏ lên vai tìm điện thoại. Tìm mấy lượt không thấy, cô cẩn thận lật tìm lần hai, phát hiện chiếc điện thoại thật sự không có ở đây.

Cô nhớ, lúc trước vẫn thấy điện thoại ở sân bay Seattle, sau đó cô không hề chạm vào túi. Không đúng, sau khi chuyển máy bay cô có lời một quyển sách từ trong túi ra.

Nghê Giản dừng vài giây, xòe tay vuốt nước mưa trên mặt, bắt đầu tìm xe. Lúc này, với thời tiết như vậy, đừng nói khó tìm taxi, đến xe dù cũng cung không đủ cầu. Nghệ Giản không ngừng tập trung vào hai chiếc taxi, xe còn chưa tới, đã có người chui vào.

Cô chuyển sự chú ý của mình vào mấy chiếc xe dù.

Cách đó không xa mấy chiếc xe đỗ thành hàng, lái xe đứng bên ngoài kiếm khách, nhiệt tình đến dọa người.

Nghê Giản do dự một hồi, đi về phía chiếc xe dù cuối cùng đỗ ở trong góc. Cô quành ra sau trước, nhìn biển số xe, im lặng ghi nhớ. Đây là thói quen của cô, nhưng sau khi ghi nhớ cô mới nhớ là điện thoại đã bị mất.

Chiếc xe đỗ ở vị trí không dễ thấy. Lúc Nghê Giản gõ cửa xe, người đàn ông trên ghế lái đang gọi điện thoại.

“Vâng, cô ấy chưa trả lời, có lẽ vẫn đang tắt máy... Chú Nghê, chú không nên lo lắng, có thể đã đổi vé. Vâng, được ạ”.

Nghê Giản gõ một lúc lâu, cửa sổ xe mới mở, cô thấy bên trong là một người đàn ông.

Ánh sáng hơi tối, Nghê Giản không thấy rõ mặt anh ta, cũng không nhìn kỹ. Dù sao, có thể nhìn thấy bờ môi là được rồi.

Cô cất tiếng hỏi: “Xin chào, có đi đến khu Tín Ninh không?”.

Người đàn ông khẽ sừng sốt. Nghê Giản đứng đó chờ anh ta gạt đầu.

Cô tin chắc anh ta sẽ đồng ý. Với kiểu thời tiết như thế này chạy đến sân bay kéo khách, nhất định là người rất muốn kiếm tiền. Thế nhưng đợi vài giây, người đàn ông vẫn không lên tiếng.

Tuy dưới cầu mưa không xối đến, nhưng quần áo đầu tóc Nghê Giản đều ẩm ướt, gió thổi vào rất khó chịu. Cô rùng mình lần nữa.

“Tôi sẽ trả anh phí cao”. Cô nói.

Người đàn ông nhìn cô một lúc rồi nói: “Cô lên đi”.

Trông thấy môi anh ta động đậy vài cái, Nghê Giản khẽ thở hắt ra, nhanh chóng mở cửa sau, kéo chiếc va li nhỏ vào, tiếp đó đặt chiếc túi xách lên chỗ ngồi phía sau, người cũng ngồi vào theo.

“Đến nhà trọ Kinh Vĩ đường Thất Thụ”. Cô nói xong nhớ ra đây là xe dù, còn anh ta cũng không phải là lái xe taxi chuyên nghiệp.

“Anh biết đường đi không?”.

Người đàn ông ừ một tiếng. Nghê Giản thấy anh ta không có phản ứng, ngồi thẳng lên hỏi lại lần nữa: “Anh biết đường đây chứ?”. Rốt cuộc, người đàn ông quay đầu nhìn cô một cái: “Tôi sống ở khu Tín Ninh”. Nói xong anh ta khởi động xe.

Vừa rồi anh ta quay sang, đèn xe đằng sau vừa hắt tới, Nghê Giản không chỉ thấy miệng anh ta nói, mà còn thấy rõ cả khuôn mặt của anh ta.

Nhìn rất đứng đắn.

Nhất là ánh mắt, sâu đen trong suốt. Mặc dù dáng dấp không phải kiểu chất phác hiền lành, nhưng làm cho người ta cảm thấy không giống như người xấu.

...

Nghê Giản yên tâm, dựa người vào sau ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ tối om.

Nghê Giản bị đánh thức. Cô không biết mình đã ngủ như thế nào. Rõ ràng trên máy bay ngủ lâu như vậy.

“Đến rồi”. Người đàn ông trước mặt nói với cô.

Nghê Giản dụi mắt ồ một tiếng, quay đầu nhìn ra bên ngoài, mưa hình như đã tạnh, đèn đường chiếu sáng mặt đất. Cô chui từ trong xe ra: “Mấy giờ rồi?”.

“12:30”.

“Ồ”. Nghê Giản lấy va li ra, rồi cầm chiếc túi xách đã bị mình ép thành gói.

“Cảm ơn anh”. Cô lấy từ trong túi ra ba tờ, đưa cho anh ta: “Đủ chưa?”.

“Một trăm là đủ rồi”.

Nghê Giản cảm thấy cô không nhìn lầm, người đàn ông này quả nhiên rất đàng hoàng. Cô nói: “Tôi đã nói sẽ trả anh phí cao mà”.

“Không cần”. Anh ta rút một tờ từ trong tay Nghê Giản, quay người đi về phía ghế lái. Người đàn ông đóng cửa lái xe rời đi, Nghê Giản vẫn đứng ở đó không nhúc nhích.

Gần nửa phút trôi qua, cô lấy lại tinh thần, trong đầu nhớ đến bóng lưng của người đàn ông kia.

Tô Khâm.

Cái tên này bị hàm răng Nghê Giản nghiền nát một lần nữa. Nghê Giản cắn mạnh môi dưới, cảm giác đau đớn khiến cô nhanh chóng tỉnh táo. Chỉ là giống bóng lưng mà thôi.

Nghê Giản kéo va li vào trong tiểu khu, đi được hai bước, phát hiện bất thường - Túi xách của cô đâu?

Nghê Giản nhấn chuông cửa, vài giây sau, cửa mở.

Người mặc áo ngủ cá sấu đứng trong cửa, làn da trắng nõn, tóc ngắn, hơi gầy, dáng dấp thanh mảnh, khó phân biệt nam nữ.

Nghê Giản thờ dãi: “Tiểu Thiên”.

“Sao điệu bộ như ma thế này?”. Người được gọi là “Tiểu Thiên” vừa lên tiếng, liền bị giọng nói bán đứng.

Cô nàng là con gái, tên đầy đủ là Mai Ánh Thiên, người quen hay gọi là Tiểu Thiên.

“Không trả lời tin nhắn, điện thoại thì không liên lạc được, không phải có người đón cậu đấy chứ?”.

Mai Ánh Thiên xem ra rất bức, nhưng vẫn lập tức thò tay kéo va li của Nghê Giản vào. Chiếc va li mười hai kg trong tay cô nàng giống như một chiếc túi

bánh mì. Nghe Giản vào cửa bước theo sau cô nàng, chiếc boot ngấn dẫm bùn nước lưu lại dấu chân trên sàn nhà sạch sẽ. Cô đá giày ra, đi bít tất dẫm trên sàn nhà.

“Làm gì thế?”. Mai Ánh Thiên lôi ra một đôi dép lê màu trắng xám từ trong tủ giày chỗ huyền quan: “Đi vào này”.

Nghê Giản rất nghe lời, xỏ dép đi đến bên cạnh sofa, cởi áo khoác vắt lên. Mai Ánh Thiên đưa cho cô cốc nước ấm.

Nghê Giản lắc đầu: “Không muốn uống”.

Mai Ánh Thiên đặt cốc nước lên bàn trà, ngồi xuống sofa: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Minh làm mất bản vẽ”.

Lông mày Mai Ánh Thiên nhíu chặt: “Mất ở đâu?”.

Nghê Giản đem chuyện bực mình suốt dọc đường kể lại một lượt cho Mai Ánh Thiên.

Mai Ánh Thiên nghe xong liền hỏi một câu: “Có nhớ biển số xe không?”.

Nghê Giản dừng một chút, gật mạnh đầu. Sự việc thoáng cái trở nên rất đơn giản. Nghe Giản biết Mai Ánh Thiên rất lợi hại, nhưng không nghĩ lại lợi hại như vậy. Sáng sớm ngày hôm sau, cô vừa rời giường liền đến bên tủ lạnh xem giấy nhớ, thấy trên đó viết một dòng địa chỉ.

Tâm trạng Nghe Giản rất tốt, ăn xong bữa sáng Mai Ánh Thiên để lại, thay quần áo chuẩn bị ra ngoài tìm trung tâm dịch vụ sửa chữa ô tô Dương Quang.

Mặc dù Nghe Giản sinh ra ở thành phố C, nhưng ngày bé thường sống ở Thành Đông, nên đối với Thành Tây có phần không quen. Bốn năm trước, cô theo Mai Ánh Thiên lén lút trở lại lần nữa. Nhưng ở được ba ngày thì bị Trình Hồng cho người tới bắt về.

Trong ba ngày đó, cô chỉ kịp tới gặp mặt Nghe Chấn Bình. Nhớ tới Nghe Chấn Bình, Nghe Giản phát hiện mình đã quên một việc. Hôm qua bị mất điện thoại, đến bây giờ cô vẫn chưa liên lạc với Nghe Chấn Bình. Có lẽ, ông đang lo lắng.

Cô dừng ở cửa tiểu khu ngắm nghĩ một lát, đi đến siêu thị nhỏ bên cạnh mượn điện thoại, nhấn một dãy số. Nghe Chấn Bình thay máy số điện thoại, cô không nhớ rõ, chỉ có số này cô chưa từng quên. Đó là số nhà riêng, vẫn giống như mười tám năm trước, không hề thay đổi.

Bảy tuổi Nghe Giản rời khỏi ngôi nhà ấy, hai năm sau cô lén gọi về nhiều lần. Tuy lần nào cũng phải nhờ bà chủ béo của cửa hàng tiện lợi nghe điện hộ nhưng cô rất thỏa mãn.

Chuyện cứ tiếp tục như vậy cho đến mười tuổi.

Một ngày tháng sáu năm đó, Trình Hồng sinh cho cô một đứa em trai, cả nhà đều rất vui mừng, cô ở trong chăn khóc cả đêm. Ngày hôm sau tan học, nhện không được gọi điện cho Nghệ Chấn Bình.

Điện thoại kết nối, nhưng bà chủ nói cho cô biết người nghe điện phía bên kia là một phụ nữ. Từ đó về sau, Nghệ Giản không còn gọi điện nữa.

Cho đến cách đây bốn năm, trước khi quay về thành phố C, cô bảo Mai Ánh Thiên gọi điện cho Nghệ Chấn Bình giúp mình. Sau lần gặp ấy, Nghệ Chấn Bình đưa số cho cô lưu. Hai bố con cô thì thoải mái nhắn tin cho nhau. Tại Nghệ Giản không nghe được, gửi tin nhắn là phương thức liên lạc đường dài thuận tiện nhất.

Nhưng hiện tại kiểu tình huống này lại không hiệu quả.

Nghệ Giản nhận số xong liền nhờ cô gái trẻ bên cạnh nghe điện giúp. Cô gái trẻ hiểu rõ tình hình, vừa ngạc nhiên vừa nhìn cô thông cảm, vui vẻ giúp đỡ.

Sau khi điện thoại được chuyển, cô gái trẻ dùng khẩu hình nói với Nghệ Giản là phụ nữ.

Nghệ Giản nói: “Tôi là Nghệ Giản, tôi tìm Nghệ Chấn Bình”.

Cô gái trẻ thuật lại vào ống nghe: “Bên này là Nghệ Giản, cô ấy muốn tìm Nghệ Chấn Bình”.

Đầu kia, người phụ nữ hình như hơi ngạc nhiên một chút, mất một lúc mới trả lời: “Ông ấy không có ở đây, con gái bị bệnh, ông ấy đến bệnh viện chăm sóc rồi, có chuyện gì không?”.

Cô gái trẻ nhắc chi tiết cho Nghệ Giản.

Nghệ Giản thoáng dừng một lát rồi nói: “Tôi không có việc gì, chỉ muốn nói một tiếng cho ông ấy biết, là tôi đã trở về, cũng thu xếp ổn thỏa rồi. Hôm qua bị mất điện thoại, không liên lạc được với ông ấy, bảo ông ấy đừng lo”.

Lời nói sau khi truyền qua, đầu kia, người phụ nữ trả lời: “Tôi biết rồi”.

Nghệ Giản cúp máy, cảm ơn cô gái tốt bụng, thanh toán tiền rồi đi.

Trung tâm dịch vụ sửa chữa xe Dương Quang nằm trên đường Lâm Phổ, thực ra là một cửa hàng sửa xe, thuộc khu phố cổ, hai năm qua đang được cải tạo lại, vì thế cảnh vật xung quanh rất bề bộn, khắp nơi đều có thể nhìn thấy đội phá dỡ. Nghệ Giản vòng hai vòng mới tìm thấy đối phương.

Cô ngẩng đầu nhìn tấm biển sơn màu lam rộng mấy thước ở trên đỉnh, thoáng đối chiếu với tên cửa hàng ghi trên tờ giấy. Sau đó, nhìn vào bên trong tiệm, phát hiện tấm biển này hình như hơi cao.

Cô lại gằn, nhìn thấy chiếc xe đi qua.

Một thanh niên đang rửa xe bên cạnh trông thấy cô, đi đến hỏi: “Cô gái, rửa xe hay sửa xe vậy?”. Nói xong nhìn lướt đằng sau cô, thấy không có xe, anh ta gãi đầu nói: “... Cô muốn gọi taxi? Hay là mua xe cũ?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Xe này của anh à?”.

Anh ta hơi ngạc nhiên, nhìn theo ngón tay cô chỉ, đáp: “À, đây là xe của ông chủ chúng tôi. Cô thích chiếc xe này á... Nhưng mà chiếc này không bán đâu”.

Nghê Giản nói: “Tôi không mua xe, tôi tìm ông chủ của các anh”.

Anh ta nghi ngờ liếc nhìn cô: “Ông chủ của chúng tôi không có ở đây”.

Nghê Giản cau mày: “Tôi có thể nhìn trong xe được không?”.

“Cái này... cô muốn nhìn cái gì?”. Bộ dạng chàng trai trẻ có chút khó xử: “Ông chủ chúng tôi rất quý chiếc xe, bình thường ngoại trừ anh Lục, bọn tôi đều không được sờ vào”.

“Đêm qua tôi đã ngồi xe này”. Nghê Giản nói: “Tôi làm roi đồ, nên muốn nhìn xem có trong đó không, được chứ?”.

Nói xong, cô liền thấy anh ta há hốc miệng, gương mặt lộ vẻ khó tin: “... Đêm qua cô ngồi chiếc xe này sao? Cô và ông chủ của chúng tôi là... là...”.

“Tôi có thể xem không?”. Nghê Giản ngắt lời anh ta.

Anh ta nhìn cô từ trên xuống dưới, mấy giây sau, vẫn bối rối đáp: “Cái này... cô đợi một lát, tôi hỏi anh Lục đã”. Nói xong, quay người chạy hai bước, hướng về phía bãi đậu xe có mái che cách đó không xa hô một tiếng: “Anh Lục, bên này có chuyện, anh lại đây một chút”.

Nghê Giản thấy xa xa phía bên kia một người đàn ông đang chui ra khỏi một chiếc xe tải. Anh ta mặc một bộ quần áo lao động màu xanh đậm, vóc dáng cao dong dỏng.

Anh ta bước tới, cách Nghê Giản ngày càng gần.

Cô nhìn rõ dáng dấp của anh ta, mi mắt giương lên.

Chương 2

Lục Phồn đi tới, cũng nhận ra Nghê Giản.

Anh nhanh chóng lại gần, Nghê Giản thấy trên mặt anh đổ đầy mồ hôi. Dưới ánh mặt trời, Nghê Giản phát hiện nước da anh thật ra có hơi đen. Nhưng điều đó không khiến anh lộ vẻ khó coi.

Cặp mắt kia hấp dẫn hơn buổi đêm, đen nhánh, sâu thăm thẳm. Anh rất cao, chân cũng rất dài, nhìn dáng người không tẻ, vai là vai, eo là eo. Nhìn từ phía sau lưng, có lẽ rất đẹp.

Không hiểu sao Nghê Giản lại nhớ tới bóng lưng đêm qua, ánh mắt cô thảng thốt, đột nhiên hoàn hồn.

Tiểu La thấy Lục Phồn đi tới, ghé sát nói: “Anh Lục, cô ấy muốn xem xe của ông chủ”.

Lục Phồn đưa mắt nhìn sang Nghê Giản.

Nghê Giản nói: “Hôm qua tôi có làm rơi một chiếc túi”.

Lục Phồn nhú mày.

Nghê Giản nóng lòng muốn lấy lại túi bản thảo. Cô bước gần một bước, hỏi lại: “Vẫn ở trên xe à?”.

Lục Phồn lắc đầu.

“Thế ở đâu?”.

Lục Phồn nhìn cô, im lặng hai giây, quay người đi vào trong bãi đậu xe có mái che, lúc quay lại không nhìn thấy chiếc găng tay đen sì, trên tay anh có thêm chiếc túi màu trắng gạo. Đúng là chiếc túi Nghê Giản đã bị mất. Nghê Giản đi tới, gương mặt thả lỏng, mỉm cười: “Chính là nó”. Cô vươn tay định lấy, Lục Phồn không đưa. Nghê Giản không hiểu.

Lục Phồn ngược lên, nhìn vào mắt cô, nói: “Hồng mất rồi”.

Mí mắt Nghê Giản thoáng giật một cái: “Cái gì hồng mất rồi?”.

Lục Phồn đưa túi, Nghê Giản nhận lấy, mở ra nhìn qua, sắc mặt liền thay đổi.

“Ai đã làm chuyện này?”. Giọng nói cô thoáng lạnh, khiến Tiểu La đứng bên hoảng hốt.

“Hồng cái gì thế?”. Tiểu La lại gần, ghé cổ nhìn chiếc túi của Nghê Giản: “Ồ, đây không phải là mấy bức vẽ Đâu Đâu nghịch sáng nay sao? Của cô à?”.

Nghê Giản nhìn chằm chằm vào Lục Phồn, toàn bộ khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị: “Đâu Đâu là ai? Con anh à?”.

Lục Phồn không đáp, Tiểu La cướp lời: “Là con trai ông chủ chúng tôi! Đứa nhỏ không hiểu chuyện, nghịch hỏng, không liên quan gì đến anh Lục”.

“Không liên quan là sao?”. Trong đầu Nghê Giản âm vang, trong phổi như có một cỗ xe lửa tháo chạy ra bên ngoài: “Xe là anh ta lái, lái xe dù thì có thể tùy tiện làm mất đồ của khách à? Tôi không biết có đạo lý nào như thế đấy”.

Cô cúi đầu nhìn túi giấy, càng cảm thấy bức bối: “Anh có quyền gì đem đồ của tôi cho trẻ con chơi?”.

Lục Phồn không đáp.

Tiểu La thấy cô nói chuyện hung hăng như vậy, nghe có phần không vào.

Anh ta cảm thấy cô gái này vóc dáng xinh xắn, nhưng tâm tư hơi nhỏ nhen. Bao nhiêu tuổi rồi mà nóng tính thế.

“Cũng không phải anh Lục xé rách, đặt ở đâu đó bị đứa bé nhìn thấy, chứ có phải chơi với nó đâu? Chỉ là mấy tờ giấy, nghiêm trọng như vậy sao? Vẽ lại lần nữa, cùng lắm thì đền giấy cho cô”. Tiểu La lẩm bẩm: “Vớ lại, anh Lục lái xe dù bao giờ?”.

Nghê Giản cười lạnh một tiếng, “Bồi thường thế nào? Bản gốc của tôi vẽ trong ba tháng, cho dù sao chép lại thì từng đường nét cảm xúc cũng không giống như kịch bản. Chưa kể, bị hủy thành ra thế này, ngay cả lời thoại cũng không được như lúc đầu, anh lấy gì bồi thường đây?”.

Tiểu La há to miệng, như nghe không hiểu, kinh ngạc nhìn cô.

Nghê Giản bồng xì hết hơi. Cô biết nói gì đều vô ích.

Tiểu La quay đầu nhìn Lục Phồn: “Anh Lục, anh xem việc này...”.

Nói được một nửa, thấy Nghê Giản rời đi.

“Này, cô gái...”.

Tiểu La hô một tiếng liền dừng lại, anh ta nhìn thấy Lục Phồn đi theo.

Nghê Giản đi ra đường cái, định gọi xe, bóng dáng cao lớn đuổi theo cô. Anh đứng trước mặt cô, ánh nắng đều bị ngăn cản.

Anh nói: “Nếu như dính lại, cô có thể bắt chước được không?”.

Nghê Giản ngẩng đầu, nheo mắt nhìn mặt anh.

Dứt lời anh liền mím chặt môi, đôi môi mỏng kéo ngang giống như một đường thẳng.

Cô nhếch môi: “Dính lại?”.

Lục Phồn gật gật đầu: “Cô cho tôi chút thời gian, tôi sẽ dính được chúng”.

Nếu không phải lúc này trong lòng Nghê Giản đang hết sức chán nản, cô gần như suýt bật cười. Cô cảm thấy người đàn ông này thật biết điều.

Nát bét như vậy, anh nói sẽ dính lại?

“Anh cần bao nhiêu lâu?”.

Cô cong môi hỏi anh, rõ ràng thâm tâm cảm thấy buồn cười, nhưng khẩu khí rất nghiêm túc.

Cô đối với người đàn ông lái xe dù có chút hứng thú.

Lục Phồn chăm chú suy nghĩ một lúc, trả lời: “Năm ngày”.

Nghê Giản chớp mắt, đôi mắt trong veo trắng đen rõ ràng nhìn không chút tạp chất.

“Được”.

Nghê Giản nhìn anh một hồi, lấy từ trong túi ra một chiếc bút đưa cho anh, tay trái xòe trước mặt anh. Lục Phồn nhìn lòng bàn tay trắng nõn trước mặt, thoáng dừng lại.

Nghê Giản hờ hững nói: “Ghi số điện thoại của anh vào đây”.

Lục Phồn nhìn cô một giây, nhận lấy bút, thò tay rút từ trong túi quần bảo hộ ra một hộp thuốc méo mó. Bên trong còn một điều thuốc, anh rút ra cắn vào miệng, cúi đầu viết dãy số lên vỏ thuốc.

Lục Phồn đưa hộp thuốc cho Nghê Giản. Nghê Giản nhìn anh, không nhận.

Anh lấy điều thuốc trong miệng xuống: “Số đây”.

Nghê Giản nhăn mũi: “Tôi ghét mùi thuốc lá, không muốn cái này. Anh viết vào đây”.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của cô đung đưa trước mặt anh, lòng bàn tay vẫn hướng về phía anh.

Lục Phồn nhìn cô chằm chằm mấy giây, nét mặt cô rất nghiêm túc, ánh mắt chăm chú, điệu bộ không giống cô ý trêu chọc.

Anh cầm bút, cúi đầu viết mười một con số xuống lòng bàn tay trắng nõn của cô.

Bút bị xẹt lên da, hơi đau, hơi ngứa. Nghê Giản nhất thời không nhúc nhích, cho đến khi anh viết xong.

Cô nhận chiếc bút trong tay Lục Phồn, để vào túi áo ngực cho anh.

“Đến lúc đó tôi sẽ đến tìm anh”. Cô nói xong xoay người rời đi.

Thấy Lục Phồn xách túi về, Tiểu La đi tới: “Anh Lục, sao cô ấy lại đưa anh bản vẽ rách bươm này, không phải rất quý sao?”.

Lục Phồn đứng ở đằng kia, đưa điều thuốc trong tay bỏ vào miệng, châm lửa.

Tâm trạng Tiểu La trùng xuống: “Cô ấy sẽ không bắt anh bồi thường đây chứ?”.

Lục Phồn không đáp, Tiểu La thấy anh cam chịu, có chút nóng nảy: “Cô gái này sao lại nhỏ mọn như vậy, mấy bức vẽ thôi mà”. Nói xong anh ta vỗ đùi: “Đúng rồi, anh Thạch Đầu có thằng em chẳng phải biết vẽ sao. Hay là chúng ta nhờ cậu ấy vẽ đền cho cô ta là được”.

“Không được”. Lục Phồn nhả khói: “Cô ấy vẽ truyện tranh”.

Còn là truyện tranh kinh dị.

“Truyện tranh?”. Tiểu La gãi gãi đầu: “Khó lắm à?”.

Lục Phồn ừ một tiếng, không nói thêm nữa, đi thẳng về phía bãi đậu xe có mái che. Chiếc xe tải sửa được một nửa đang chờ anh đằng kia.

Khuya Mai Ánh Thiên trở về, Nghê Giản đã tắm rửa xong lên giường nằm. Mai Ánh Thiên gọi cô dậy ăn đêm. Nghê Giản mặc váy ngủ thắt dây lưng đi ra, tóc không khác gì ổ gà, Mai Ánh Thiên lấy điện thoại từ trong túi quần ra ném trước mặt cô.

Nghê Giản cầm lên vậy hai phút, bên trong đã lắp sim, chỉ có số liên lạc của Mai Ánh Thiên.

Nghê Giản nhớ tới việc gì đó, chạy đến bên tủ lạnh nhìn dây số đã được tùy tiện dán lên, lưu vào trong di động.

Ăn xong số, đến mục tên người liên hệ, cô thoáng dừng lại, phát hiện mình không biết tên anh. Suy nghĩ một lúc, cô nhấn mấy cái, lưu trữ hoàn tất. Người liên lạc nhiều hơn một chữ: Lái xe dù.

Nghê Giản lưu số điện thoại xong, xoay người, đụng phải lồng ngực bằng phẳng của Mai Ánh Thiên.

“Số ai đấy?”. Mai Ánh Thiên hất cằm.

Nghê Giản đáp: “Người lái xe dù”.

Mai Ánh Thiên hỏi: “Bản vẽ cầm về rồi à?”.

“Vẫn chưa”. Nghê Giản nói: “Mấy hôm nữa mình tìm anh ta lấy lại”.

Mai Ánh Thiên gật gật đầu, không hỏi nhiều.

Nghê Giản hỏi: “Lúc nào thì cậu đi thi?”.

“21”.

“Vì thế dạo này không theo giúp mình? Không nấu cơm cho mình?”.

Mai Ánh Thiên bật cười: “Nhóc Nghê ba tuổi à”.

“Mình cho rằng đây là phúc lợi làm bạn gái của cậu”.

Mai Ánh Thiên nhú mày: “Mình có bạn gái lúc nào? Sao mình không biết nhỉ?”.

“Thật sao?”. Nghê Giản mỉm cười, cầm chiếc máy tính bảng trên bàn đưa cho cô.

Mai Ánh Thiên nhìn tiêu đề liên cau mày.

Là một tin bất quái trên Douban:

Tám về nhân vật kỳ quái đánh đá Tiểu Thiên và cô bạn gái vẽ manga.

Năm năm trước, kể từ khi Mai Ánh Thiên công khai yêu đồng tính, từ miệng Trình Hồng, quan hệ giữa Mai Ánh Thiên và Nghê Giản ngoại trừ biến thái, không còn từ nào khác để hình dung.

Dù cho Mai Ánh Thiên đã từng cứu mạng Nghê Giản.

Dù cho tình bạn giữa Nghê Giản và Mai Ánh Thiên vô cùng thuần khiết.

Trình Hồng mặc kệ những thứ đó. Bà vừa như một Nữ Vương bá đạo cố chấp, vừa tình nguyện muốn cứu con gái của mình.

Trong vòng một ngày, Nghê Giản đã từng gặp mặt mười hai người đàn ông, đều do Trình Hồng tìm cho cô. Đáng điệu bấy giờ, dường như chỉ cần cô gật đầu, Trình Hồng có thể lập tức tiến hành hôn lễ cho cô và một trong số những người đàn ông đó.

Ngày ấy, Nghê Giản tức giận cười nhạo.

Nghê Giản biết, Trình Hồng có lẽ không quan tâm cô thích đàn ông hay phụ nữ, cũng không thật sự quan tâm cô hạnh phúc hay không. Có lẽ Trình Hồng chỉ không dễ dàng tha thứ cho con gái mình là một người đồng tính mà thôi.

Dù sao, Trình Hồng cũng là một phụ nữ tự phụ.

Ý thức được điểm ấy, Nghê Giản không bao giờ muốn giải thích với Trình Hồng. Đương nhiên, cô cũng không muốn nghe Trình Hồng nói.

Mai Ánh Thiên nhắc tới chuyện đó, Nghê Giản mới hơi bất ngờ phát hiện lần này Trình Hồng không cho người đuổi theo tới đây. Nhảm tính, đã một tuần cô không liên lạc với Trình Hồng rồi. Tất cả những tin nhắn đáng ghét cũng quăng theo chiếc điện thoại bị mất. Chuyện rời khỏi Trình Hồng lần này có cảm giác kiểm soát, tốt hơn so với dự kiến.

Nghê Giản có phần thích thú.

Mai Ánh Thiên ra ngoài tập huấn mấy ngày, Nghê Giản sống một mình. Cô không nấu cơm, không ra khỏi cửa, chỉ gọi đồ ăn bên ngoài. Bản vẽ bị hỏng, cô không có gì để làm.

Tối ngày thứ tư, cô nhớ ra phải nhắn tin cho người lái xe dù. Cô nhắn rất đơn giản, đi thẳng vào vấn đề.

- Ngày mai tôi tới tìm anh lấy bản vẽ.

Nửa phút sau, điện thoại khẽ rung một cái.

- Tôi không có ở đây.

Nghê Giản: Anh bỏ chạy?

Chương 3

Lục Phồn nhìn ba chữ Nghê Giản trả lời, hơi buồn cười. Anh định nhắn lại nhưng cảm thấy vẫn nên gọi điện thì hơn.

Anh rất ít khi nhận, cũng không thích gửi tin, vì mất thời gian.

Trong điện thoại tít tít ba tiếng, không có người tiếp. Lát sau, một giọng nữ lạnh như băng nhắc nhở: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận”. Lục Phồn biết đối phương đã ngắt máy.

Đúng lúc này, tiếng tin nhắn vang lên.

- Tôi không nhận được điện thoại.

Lục Phồn nghĩ lại cũng thấy vừa rồi mình tùy tiện gọi điện quả thực không thích hợp. Có thể cô ấy đang ở chỗ không tiện nghe điện, có thể cô ấy đang ngủ cùng với ai đó.

Anh soạn tin: “Tôi không bỏ chạy, ngày mai không đến chỗ sửa xe. Tôi mai tôi sẽ đưa cho cô”. Thoáng dừng một chút, thêm một câu: “Cô vẫn ở nhà trọ Kinh Vĩ à?”.

Không đến vài giây, nhận được hồi âm.

- Đúng, phòng 4502 nhà trọ Kinh Vĩ.

Lục Phồn cảm thấy tốc độ trả lời tin nhắn của cô nhanh có phần bất thường.

Xem hết nội dung tin, anh lại cảm thấy cô gái này hơi không có đầu óc.

Cứ như thế đưa số nhà cho người xa lạ, tinh thần cảnh giác tối thiểu không có. Nhưng đúng là cô có thể làm ra những chuyện như vậy. Đêm hôm đó cô cũng không hề sợ hãi chui vào trong chiếc “xe dù” anh lái, còn yên tâm ngủ mất.

Ngày hôm sau, trời đất rất xấu, chạng vạng tối gió bắt đầu thổi. Đến hơn tám giờ, sấm sét vang dội, nổi cơn mưa to.

Nghê Giản đứng bên cửa sổ, dán lên cửa kính nhìn trời bên ngoài tối đen.

Tám giờ năm mươi phút.

Cô cúi đầu tìm điện thoại, giờ phần tin nhắn. Lướt thẳng đến tin cuối cùng “người lái xe dù” gửi tối hôm qua: Khoảng 9 giờ tôi đến.

Cả thành phố có thể nhìn thấy biển, cô nghĩ chắc anh sẽ không thể ra khỏi cửa. Cô nhắn tin qua: Khi nào anh đến được? Tôi đang ở đây rồi.

Không ngờ, điện thoại chưa kịp cất vào trong túi áo đã rung lên.

- Tôi đang ở phòng an ninh, không lên được, cô xuống có tiện không?

Nghê Giản thoáng ngạc nhiên, thu điện thoại, vào phòng trữ đồ lấy dù đi ra ngoài.

Cửa phòng an ninh của tiểu khu cách tầng bốn không xa, xuống lầu là có thể nhìn thấy.

Mưa rơi không giảm chút nào.

Nghê Giản mặc váy dài, chân đi dép, vừa đi ra chân và bắp chân đã ướt hết. Lúc đến phòng an ninh, làn váy ướt một mảng lớn, nhìn thấy cả giọt nước.

Một người đang đứng dưới mái hiên phòng an ninh. Trên người anh khoác chiếc áo mưa màu xanh lá cây, nhưng vì vóc dáng cao lớn nên áo mưa không

che được hết người. Nghệ Giản thấy dưới đèn anh ướt đẫm, chiếc quần dài màu xanh đậm dán chặt vào chân.

Thấy Nghệ Giản đến, Lục Phồn cầm túi nilon màu đen trên tay đưa cho cô. Đó là bản vẽ của Nghệ Giản, bên ngoài bọc mấy lớp nilon. Lục Phồn nhìn Nghệ Giản cúi đầu quan sát cách anh bọc chống ướt bản vẽ.

Cô mặc chiếc váy màu trắng sữa, kiểu dáng ở nhà thoải mái, rộng thùng thình đơn giản, dài đến bắp chân. Cô không trang điểm, ngay cả tóc cũng không chải, lộn xộn tự nhiên. Hẳn là cô đọc được tin nhắn liền lập tức ra ngay. Ánh mắt Lục Phồn rơi xuống chân cô. Chân Nghệ Giản rất nhỏ, cỡ giày dép 35, 34 đều có thể xỏ vừa. Nghệ Giản da trắng, chân cũng vậy, ngón chân trắng hồng mỏng manh. Hôm nay cô đi chiếc dép xỏ ngón màu đen, chất da mềm, ngón chân lộ ra càng trắng, nhưng lúc này ẩm ướt, dính đầy nước.

Lúc Nghệ Giản ngẩng đầu lên, ánh mắt Lục Phồn đã trở lại trên mặt cô.

“Anh bọc rất kỹ”. Cô nói.

Lục Phồn đáp: “Cô có muốn mở ra kiểm tra không?”.

Nghệ Giản thoáng nhìn anh, hỏi: “Làm sao anh tới đây được? Mưa lớn như vậy”.

Lục Phồn hơi sừng sốt.

“Đi xe máy”.

Nghệ Giản nhìn xung quanh, đèn cửa rất sáng, cô nhìn xuyên qua làn mưa bụi tầng tầng lớp lớp thấy một chiếc xe gắn máy đỗ ở cổng tiểu khu. Mưa lớn như thế, vẫn có thể đi xe máy tới đây. Nghệ Giản hơi không tin, cô nhìn anh kỹ một chút, phát hiện tóc anh cũng ướt, nước mưa trên mặt chưa khô. Cô phỏng đoán phía dưới áo mưa tất cả đều đã ướt hết.

Lục Phồn bị cô nhìn có phần lúng túng.

“Cô không kiểm tra à?”. Anh lại hỏi.

Nghệ Giản không đáp, cô vẫn cúi đầu nhìn quần anh.

“Không kiểm tra thì thôi, tôi phải đi đây”. Lục Phồn trùm mũ áo mưa lên, xoay người đi vào mưa.

Nghệ Giản không hiểu vì sao anh không nói tiếng nào đã bỏ đi.

Lục Phồn đi dưới màn mưa, Nghệ Giản thấy bóng lưng anh, toàn thân liền hỗn loạn.

Giống Tô Khâm quá. Vai, lưng, eo, chân, cơ thể cao lớn của anh, đến cả dáng đi nữa. Nghệ Giản không thể kiểm soát được tâm trí mình. Cô thậm chí đã quên bụng dù.

Tiếng mưa rơi quá lớn, Lục Phồn không nghe thấy tiếng động sau lưng. Anh dừng bước, bởi vì cánh tay đã bị kéo lại. Ánh sáng đèn đường chập chờn âm áp, nhưng cơn mưa to này lại rất lạnh.

Nghê Giản không biết mình đang giữ chặt lấy ai. Cô đứng trong mưa, toàn thân ướt sũng, mưa xối xuống đầu, tóc bết lên mặt.

Về mặt Lục Phồn tỏ ra kinh ngạc, anh nhìn bàn tay nhỏ bé nắm lấy cổ tay, nơi đó lạnh buốt, nhiệt độ còn thấp hơn cả cơn mưa.

Lục Phồn chưa kịp phản ứng, liền thấy Nghê Giản buông lỏng tay, lui về sau nửa bước. Mưa hắt vào mắt khiến cô không mở ra được. Cô ngửa đầu, lau mặt, nói: “Hết mưa rồi hãy đi”.

Lục Phồn định thần, níu cánh tay cô, bước vài bước kéo cô về dưới mái hiên. Váy Nghê Giản ướt hết, dính sát cơ thể, khiến đường nét trước ngực cô dễ làm người khác chú ý, thậm chí có thể phân biệt được màu sắc của chôn thiên đường.

Lục Phồn đưa dù cho cô: “Về đi”.

“Đi thôi”. Nghê Giản vuốt nước trên mặt.

Lục Phồn suy nghĩ một lúc, hiểu cô đang nói gì. Anh đương nhiên từ chối.

“Cô về đi, tôi phải đi rồi”.

Nghê Giản nheo mắt, nói rất tự nhiên: “Nhưng tôi còn phải kiểm tra bản vẽ, anh dính loạn lên thì tôi phải làm sao?”. Cô quơ quơ cái túi ướt sũng trong tay.

Lục Phồn: “...”

Nghê Giản nói: “Tôi phải xem lần lượt từng tờ một, cần một chút thời gian. Anh theo tôi đợi một lát đi, mưa lớn như vậy, cũng không đi được cơ mà”.

Nghê Giản nói xong, cầm chiếc dù trên tay anh, căng ra, thản nhiên nhìn anh. Thực ra cô thấy hơi lạnh, màu môi tái nhợt.

Lục Phồn chăm chú nhìn cô, thấp giọng nói: “Đi thôi”.

Thấy môi anh mấp máy, Nghê Giản mỉm cười, bung dù đi dưới mưa. Lục Phồn theo sau cô, Nghê Giản bước hai bước, chờ anh đuổi kịp, nâng cao dù lên.

“Tôi không cần”. Lục Phồn đẩy cán dù, làm chiếc dù lệch sang phía Nghê Giản.

Anh quay đầu nhìn cô, hình như Nghê Giản không nghe thấy, chuyên tâm giờ dù, vì anh cao lớn, nên cánh tay giờ lên cũng rất cao. Anh đột nhiên không biết phải nói gì.

“Để tôi cầm cho”. Anh nắm chính giữa cán dù.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn anh, nhanh chóng hiểu ý, buông tay ra.

Đường không xa, rất nhanh tới, bọn họ đi thang máy lên lầu. Đến cửa ra vào, Nghệ Giản mới biết cô đi không khóa cửa. Lục Phồn cũng để ý thấy cánh cửa đang mở. Anh nhìn cô một cái, không nói năng gì, cởi áo mưa để ngoài cửa. Nghệ Giản đặt đôi dép trước mặt anh, một đôi dép người lớn dành cho nam.

Lục Phồn nhìn thoáng qua, nói: “Tôi không vào, đứng ở đây chờ cô xem hết bản vẽ”.

“Anh muốn tôi phải xem bản vẽ ngay à?”.

Lục Phồn sững sốt. Nghệ Giản im lặng đứng trước mặt anh, từ đầu đến chân tất cả đều ướt đầm, như vừa bị nhúng qua một lần nước. Lúc này cô quả thực không nên xem bản vẽ, cô cần phải đi tắm trước, thay quần áo, lau khô tóc. Lục Phồn không đáp, cúi người đổi giày. Nghệ Giản xoay người tiến vào trong toilet, lúc đi ra đưa cho Lục Phồn một chiếc khăn bông khô.

“Cảm ơn”.

Lục Phồn nhận lấy, lau mặt xoa tóc. Nghệ Giản vào phòng thay quần áo, áo sơ mi trắng kết hợp với váy bút chì màu đen, làm nổi bật đôi chân vừa thẳng vừa mịn của cô. Cô vừa xoa tóc, vừa đến bên sofa, ném khăn mặt, bắt đầu xem bản vẽ. Xem được mấy trang, cô ngẩng đầu: “Anh đứng đây làm gì?”.

Lục Phồn cúi đầu nhìn quần, phía trên in rõ vết ẩm ướt.

“Cô xem đi, tôi đứng một lúc thôi”.

Nghệ Giản không nói chuyện, nhưng cũng không tiếp tục xem bản vẽ, ánh mắt cô bình tĩnh dõi theo nhìn anh, tùy tiện, không chút kiêng nể.

Lục Phồn chưa từng thấy người con gái nào như vậy. Bị cô nhìn toàn thân anh không được thoải mái. Thấy anh đi đến ngồi xuống sofa bên cạnh, Nghệ Giản hài lòng thu hồi ánh mắt.

Lục Phồn dính bản vẽ rất ỏn, nhìn ra được anh làm rất nghiêm túc, ngoại trừ có hai lời thoại bị đảo lộn, còn đâu không có vấn đề gì. Nghệ Giản mắt nửa tiếng kiểm tra xong, Lục Phồn nhìn cô thở phào, thấp giọng hỏi: “Có sai không?”.

“Hả?”. Nghệ Giản chưa kịp nhìn rõ môi anh.

Lục Phồn tưởng cô chưa lấy lại tinh thần. Anh chỉ chỉ bản vẽ, hỏi: “Có dính sai không?”.

Nghệ Giản lắc đầu: “Không, anh làm rất tốt”. Thoáng dừng một chút, cô hỏi: “Tiếng Anh của anh rất khá đúng không?”.

Lục Phồn ngẩn người, không nghĩ cô hỏi câu này. Truyện tranh của Nghệ Giản phát hành ở nước ngoài, lời thoại đều là tiếng Anh, cô vẽ tự do, rất nhiều từ lạ, nếu như xem không hiểu sẽ không thể nào dán chuẩn xác được như cũ.

Một lúc sau, Lục Phồn đáp: “Không tốt, học lâu quên hết rồi”.

Trong mắt Nghệ Giản có một tia ngạc nhiên: “Vậy...”

Lục Phồn: “Cái đó... tôi tra từ điển”.

“À”.

Nghê Giản gật đầu, không hỏi lại.

Lục Phồn đứng lên: “Không còn vấn đề gì, tôi đi đây”.

Nghê Giản cũng đứng lên, nhìn ra bên ngoài: “Vẫn còn mưa”.

“Không sao”. Lục Phồn nói: “Mưa nhỏ đi nhiều rồi”.

“Đợi mưa tạnh đã”.

“Muộn quá rồi, tôi phải về nhà trước mười rưỡi”. Lục Phồn cầm khăn mặt trong tay đưa cho cô: “Cảm ơn”.

Nghê Giản chú ý tới lời anh nói.

“Tại sao phải về trước mười rưỡi?”. Cô cầm lấy chiếc khăn mặt, nhếch miệng hỏi: “Vợ anh quản anh à?”.

Lục Phồn khẽ giật mình.

Hai giây sau, anh đáp: “Không phải”.

Nghê Giản: “Thế ai quản anh?”.

Lục Phồn: “Tôi chưa có vợ”.

Chương 4

Lúc Lục Phồn đi, mưa đã ngớt. Nghệ Giản đứng bên cửa sổ nhìn hồi lâu, sau đó thu dọn bản vẽ trở về phòng.

Hôm sau là 21, Mai Ánh Thiên dẫn đội tham gia cuộc thi quốc tế hùng biện tiếng Trung theo lời mời. Buổi sáng, Nghệ Giản nhận tin động viên cô ấy cố gắng, không có gì bất ngờ khi tin nhắn đã bị Tiểu Thiên bỏ qua.

Buổi chiều, hiếm khi Nghệ Giản ra ngoài một chuyến. Cô đến trung tâm thương mại Trường Hải, ở đó có cửa hàng bán giấy vẽ manga mà cô cần mua. Nghệ Giản không thích dạo phố, cô mua xong xuống tầng, đi cửa hông của tòa cao ốc ra ngoài, vừa đi được mười mét liền dừng bước.

Phía trước không xa có hai người. Người đàn ông mặc áo thun cổ bẻ màu xám, dáng dấp đúng kiểu trung niên điển hình, trên vai đeo chiếc cặp sách học sinh kẻ ô màu vàng xanh. Vừa nhìn đã biết cô gái nhỏ đi bên cạnh là con gái của ông, diện mạo mười lăm mười sáu tuổi, mặc chiếc váy liền áo màu vàng nhạt, chân đi giày Cavans màu trắng, lúc đi bím tóc đuôi ngựa nhảy lên nhảy xuống, rất trẻ trung.

Thi thoảng người đàn ông nói chuyện với con gái. Lúc ông quay đầu, Nghệ Giản nhìn thấy nụ cười bên sườn mặt. Nghệ Giản không tự chủ được bước chậm dần, theo sau bọn họ.

Đi không bao lâu, người đàn ông nói vài câu với con gái, sau đó đi một mình về phía bãi đỗ xe, khi quay lại đẩy theo một chiếc xe điện. Ông cầm cặp sách thả vào trong giỏ xe, vẫy tay gọi con gái qua. Cô gái nhỏ chạy chậm tới, nhanh nhẹn như một chú thỏ. Cô bé chạy nhanh đến bên chiếc xe điện, ngồi vào sau.

Đúng lúc này, người đàn ông nhìn thấy Nghệ Giản. Bởi vì quá ngạc nhiên, nên ông không kịp kiềm chế nét mặt.

Nghệ Giản thấy nụ cười của ông cứng lại khi nhìn thấy mình. Nghệ Giản có chút buồn bực. Nhưng cô vẫn lập tức đi tới. Cô gọi “bố”, nét mặt hơi tươi cười.

Lúc này Nghệ Chấn Bình mới kịp phản ứng, vẫn không dám tin vào hai mắt mình. Ông nhìn Nghệ Giản từ trên xuống dưới, bờ môi khẽ rung rung: “Tiểu Giản?”.

Nghệ Chấn Bình đã 52 tuổi, nhìn già hơn so với bốn năm trước, khoe mắt và nếp nhăn trên trán cũng nhiều hơn, đỉnh đầu còn có tóc trắng. Lúc nhìn Nghệ Giản, ánh mắt ông hơi phiếm đồ.

Nghệ Giản nhìn ông, ánh mắt cay xè. Cô nhếch miệng, mở rộng nụ cười: “Vâng, con đây”.

Nghệ Chấn Bình xuống xe, cho xe dừng hẳn, quay lưng nói với con gái nhỏ: “San San, xuống trước đã”. Nghệ San rời mắt khỏi người Nghệ Giản, nhìn Nghệ Chấn Bình khe cong môi: “Bố”. Nghệ Chấn Bình nói: “San San, đây là chị của con”.

Nghệ San xuống xe đến bên cạnh Nghệ Chấn Bình, ngẩng đầu, ánh mắt chạm phải Nghệ Giản, nhút nhát e lệ.

Nghệ Giản biết rõ sự tồn tại của Nghệ San, bốn năm trước cô có nghe Nghệ Chấn Bình nói. Nhưng cô không nghĩ mình sẽ gặp đứa em gái cùng cha khác mẹ này. Thật không ngờ, hôm nay lại gặp mặt ngay ở đây.

Trước kia nghe Nghệ Chấn Bình nhắc đến Nghệ San, thâm tâm cô xuất hiện chút cảm giác chua xót, đó là bản chất của con người. Nghệ Giản cũng không vì điểm đó kỳ này mà có ấn tượng xấu với Nghệ San. Trái lại, Nghệ San là một cô bé nhìn trông rất đáng yêu, tướng mạo có vài điểm di truyền từ Nghệ Chấn Bình giống Nghệ Giản. Ví dụ như mắt hai mí đặc biệt rõ ràng, làn da trắng.

Mấu chốt chính là, nhìn cô bé quả thật rất khéo léo biết điều, không tỏ vẻ thù hận đối với người chị không cùng mẹ giống như những đứa trẻ khác. Ít nhất, Nghệ Giản không thấy ý thù địch trong mắt con bé.

Nghệ San mấp má môi, nhìn Nghệ Giản gọi một tiếng “Chị”. Nghệ Giản mỉm cười với con bé.

Nghê Chấn Bình cũng bật cười, nói với Nghê Giản: “Hôm đó không liên lạc được với con, bố tưởng con không trở về. Con gọi điện về nhà bố lại không có ở đây. Tiểu Giản, sao về mấy ngày rồi không tới tìm bố?”.

Nghê Giản không biết trả lời thế nào. Trong thâm tâm cô thật sự muốn nói: “Con không muốn gọi điện quấy rầy gia đình bố”. Nhưng cô sẽ không nói thế. Im lặng một lúc, cô nói với Nghê Chấn Bình: “Điện thoại bị mất, hôm qua mới mua được nên chưa kịp gọi”.

Nghê Chấn Bình gật đầu. Trong lòng ông biết rõ hẳn không phải như vậy, nhưng ông không nói thêm. Ông nhìn chiếc túi trong tay Nghê Giản, hỏi: “Hôm nay... tới mua đồ à? Bây giờ con đang ở đâu?”.

Nghê Giản nói: “Con đang đi dạo, con và bạn sống ở khu Tín Ninh”. Nghê Chấn Bình gật gật đầu, muốn nói gì đó, lời đến miệng lại nuốt trở vào.

Nghê Giản khẽ hít một cái, ngữ điệu thoải mái hỏi: “Bố, mọi người thì sao? Cũng tới mua đồ à?”.

“Không phải, San San học thêm ở đây, bố tới đón nó”.

Nghê Giản nhớ vừa đi qua tầng một thấy có quảng cáo trung tâm ngoại ngữ, đoán chắc là Nghê San học tiếng Anh ở đây. Cô ồ một tiếng, không hỏi tiếp. Nghê Chấn Bình nhìn xung quanh, nói: “Tiểu Giản, cùng ăn cơm trưa nhé”.

Nghê Giản không từ chối. Nghê Giản biết Nghê Chấn Bình đang định chở xe đưa Nghê San về nhà, nhưng trong lòng cô cũng muốn ở bên bố mình thêm một lát. Dù sao, bọn họ đã quá lâu không gặp rồi.

Nghê Chấn Bình chọn nhà hàng. Ông hỏi Nghê Giản trước, Nghê Giản bảo tùy. Sau đó ông hỏi lại Nghê San, Nghê San chỉ sang đối diện: “Bạn con nói ở kia có nhà hàng tự chọn, ăn rất ngon”.

Tiếp theo, bọn họ đã tới nhà hàng buffet nghe nói rất ngon đó.

Nghê San và Nghê Chấn Bình ngồi một bên, Nghê Giản ngồi đối diện họ. Nghê San chủ động nói chuyện: “Mọi người muốn ăn gì để con đi lấy”.

Nghê Giản đáp: “Cùng đi lấy nhé”.

“Cứ để San San đi đi, nó háu ăn, để nó chọn món nó thích”.

Nghê Giản nghe Nghê Chấn Bình nói, không kiên trì nữa. Nghê San đi khỏi, chỉ còn lại Nghê Giản và Nghê Chấn Bình. Nghê Chấn Bình cẩn thận nhìn thoáng qua con gái, có chút đau lòng: “Sao gầy vậy? Lớn rồi vẫn ăn kiêng à?”.

Nghê Giản ghen hòng, cảm giác nước mắt đã chen ra đến hốc mắt. Cô cắn môi không đáp, đợi cảm xúc đi qua mới mở miệng.

“Con gái phải gầy mới đẹp, bố không biết à?”.

“Tiểu Giản của bố nhìn đẹp rồi, muốn gầy làm gì nữa”. Nghê Chấn Bình nói.

Rốt cuộc, Nghệ Giản không nhịn được, giọt nước ướt sũng tuột ra khỏi mắt. Cô không ngờ, bao năm như vậy, Nghệ Chân Bình vẫn gọi: “Tiểu Giản của bố”.

“... Tiểu Giản của bố thông minh quá, biết đạp xe rồi cơ đấy”.

“... Tiểu Giản của bố lớn lên rồi, phải hiếu thảo với bố. Nhưng cái kẹo này ngọt quá, răng bố hỏng mất...”.

“... Tiểu Giản của bố ngoan, đừng khóc nữa, đi với mẹ con đi, nghe lời...”.

Nghệ Giản che miệng, từng giọt nước mắt trào ra bên ngoài. Nghệ Chân Bình hoảng hốt.

“Sao vậy? Tiểu Giản, con...”.

“Không sao”. Nghệ Giản nhìn ra xa, vội vã lấy giấy ăn lau nước mắt.

Nghệ Chân Bình nhìn cô, trái tim đau nhức. Đây là con gái ông, ông cầm tay con gái thả trong lòng bàn tay mình. Khi cô còn bé khóc trước mặt ông, ông hết lòng dỗ dành, mua đồ chơi, mua kẹo cho cô. Nhưng lúc này đây, ông không làm gì được. Bao năm qua, ông không thể cùng cô lớn lên, thậm chí không làm cách nào để gặp được con bé. Tuy rằng năm ấy, ông đã dành hết sức lực tranh quyền nuôi dưỡng Nghệ Giản. Nhưng nói cho cùng, đều do ông vô dụng, mới để cho Nghệ Giản đi theo Trình Hồng. Trong tâm can Nghệ Chân Bình vô cùng áy náy với Nghệ Giản.

Nghệ Giản cố gắng lau nước mắt. Cô khịt mũi một cái, lúc quay mặt lại tâm trạng đã ổn định.

“Con rất mừng”. Cô nói: “Vì hôm nay đã gặp được bố”.

Ánh mắt Nghệ Chân Bình cũng hơi ướt. Ông thấp giọng thì thầm: “Tiểu Giản, bao năm qua bố xin lỗi con”.

Nghệ Giản lắc mạnh đầu: “Không sao đâu bố”.

Nghệ Chân Bình lau nước mắt: “Tiểu Giản, con có thể trở về, bố vui lắm, nếu con đồng ý về nhà ở, bố sẽ nói với mẹ Nghệ San”.

Nghệ Giản im lặng. Nghệ Chân Bình nói vậy khiến cô bất ngờ. Đây là tâm ý của Nghệ Chân Bình. Cô hiểu. Nhưng đó tuyệt đối không phải là lời đề nghị hay ho. Thật ra Nghệ Chân Bình có tình cảm sâu sắc với con gái, nhưng ông đã có gia đình mới, đó không phải là nơi cô có thể gia nhập. Cô cũng không có tư tưởng chối bỏ mối quan hệ giữa hai người.

Nghệ Giản lắc đầu: “Không cần ạ, hiện tại con đang sống rất tốt, bố không phải lo cho con đâu”.

Nghệ Chân Bình đang định nói tiếp, Nghệ Giản đã ngắt lời, cô hít một hơi: “Chúng ta không nói đến chuyện này nữa. Đúng rồi, điện thoại con bị mất, không có số của bố”.

Nói xong cầm điện thoại đưa cho Nghệ Chấn Bình. Nghệ Chấn Bình không còn cách nào khác, đành cầm lấy nhân số. Cuối cùng ông nhớ ra, hỏi cô: “Hôm ấy sao lại mất điện thoại? Lục Phồn nói buổi trưa nhắn cho con mà không thấy trả lời”.

Nghê Giản ngạc nhiên, cau mày nghi hoặc: “Lục Phồn?”.

Nghê Chấn Bình nói: “Hôm ấy San San bỗng nhiên bị khó chịu, bố đưa nó tới bệnh viện, bảo Lục Phồn đi đón con, con không nhớ Lục Phồn à?”.

Nhìn Nghệ Giản không có phản ứng gì, Nghệ Chấn Bình tiếp: “Không phải chứ. Chính là nhà đối diện nhà ta. Tên của con là do bố cậu ấy đặt đấy”.

Nghê Giản trả lời: “Con nhớ rồi”. Cô dừng một chút, nói: “Không phải bọn họ dọn đi rồi sao?”.

“Về sau lại quay lại”.

“Lúc nào ạ?”. Nghệ Giản rất ngạc nhiên.

Nghê Chấn Bình đáp: “Trở về lâu rồi, mười mấy năm rồi ấy”.

Nghê Giản ồ một tiếng, suy nghĩ một chút, cảm thấy lạ kỳ: “Bố của anh ấy cũng chuyển về ạ?”.

“Không”. Nghệ Chấn Bình lắc đầu, sắc mặt trầm xuống: “Bố của cậu ấy mất rồi”.